

pod turškim gospodstvom, junaško oslobojenje in pa junake, kateri so se v bojih odlikovali in katere še danes slavi narodna pesen. V drugem zvezku pa je Smičiklas zbral spomenike iz raznih arhivov o Slavoniji iz 17. stoletja.

Kot člen jugoslavenske akademije je spisal: «O postanku banske časti u Hrvata», «O budjenju narodne misli u Hrvata do Gaja», «Misli i djela biskupa Strossmayera», s čimer je akademija dostojno proslavila svojega utemeljitelja leta 1890., ob 40 letnici njegovega vladikovanja.

Po smrti Ivana Kukuljevića je dobila «Matica Hrvatska» za predsednika 12. grudna l. 1889. dostojnega naslednika Tade Smičiklasa, kateri je Kukuljeviću takoj postavil krasen spomenik, spisavši življenje in delovanje tega plodovitega pisatelja v «Radu 110. jugoslavenske akademije»: «Život i djela Ivana Kukuljevića Sakeinskoga». Pod marljivim predsednikom Smičiklasom je doživela lani «Matica Hrvatska» svojo petdesetletnico. V «Spomen knjigi» podaje nam sam predsednik zgodovino «Matice» in opisuje življenje in delovanje glavnih pisateljev in dobrotnikov njenih. Prvega opisuje grofa Janka

Draškovića, utemeljitelja «Matice», katerega mrtve ostanke so 15. rožnika iz Radgone prenesli na zagrebško pokopališče in jih shranili v arkadi, v kateri počivajo prvaki ilirski. Potem je opisal v «Spomen knjigi» življenje in književno delovanje znanega pesnika Ivana Mažuranića, Matije Mesića, o katerem je že pisal leta 1879. v «Viencu», Ivana Kukuljevića Šakcinskoga, Vjekoslava Babukića, Dušana Kotura in Antuna Mažuranića. Tudi v «Vienac» je pisal Smičiklas: «Spomen Živka Vukasovića», «Kačić prama historiji», «Matija Mesić».

Smičiklas označuje osebe v življenjepisih res umetniško in tako podaje neminljive njih slike.

Ko je leta 1887. Smičiklas na hrvaškem vseučilišču nastopil rektorsko čast, čital je temeljito razpravo «O glavnoj ideji Gundulićevoga Osmana». (Gunduliću so odkrili dné 26. rožnika v starem Dubrovniku krasen spomenik, ki ga je izdelal znani umetnik Rendić.)

Smičiklas se odlikuje tudi s svojim domoljubjem kot poslanec v hrvaški zbornici. — Tega vrlega in bistrega moža Bog ohrani še mnogo let, da obogati književnost hrvaško z mnogimi plodovi svoje marljivosti in svojega uma.

Na prvi listopadov večer.

 tužni dan v jeseni hladni,
 Ko zime že nastopa vlada,
 Raz drevje list za listom pada,
 In pozni cvet umira zadnji!

Glasí se zvon z visoke line,
 Na kraj mirú nas vabi, kliče.
 Sprevod počasno se pomiče
 In žale nam budi spomine.

Pred nami je mrtvaška njiva,
 Vse živo širno je grobišče,
 Saj svojce vsak nocej obiše,
 Ki tu jih mrzla prst pokriva.

A zvon se tužno še oglašá,
 Tako se zdi, da joka z nami
 Za dragimi, ki spijo v jami,
 Pozdrave mile jim donaša.

Ko vse umira po naravi,
 Vzbudé se resni opomini,
 Da ptujci v solzni smo dolini.
 In lepši svet naš dom je pravi.

In duh se dviga na višave,
 Kjer bivajo zdaj srčno-dragi,
 V nebeški družbi srečni, blagi,
 Obdani s svitom večne slave.

J. O. Golobov.

